

samme Retning. Men alt dette er ikke noget, som kommer ind under, hvad man kalder Normalarbejdsdagen i al Almindelighed, og det er den, vi ikke mene at ville være med til at lovgive om.

Forslaget har jo været i Udvalg, og efter de mange Aar, der ere gaaede, og de mange Gange, det har været henvist til Udvalg, kunde det se ud, som Udvalget ikke havde udrettet noget. Men det er dog ikke helt ud rigtigt, og jeg lagde for Resten heller ikke Mærke til, at den ærede Ordfører særlig ankedede over det. Men naar Udvalget ikke har kunnet komme til at stille Ændringer til Lovforslaget paa de Omraader, hvor der var en Mulighed for, at vi nok vilde være med, er det, fordi Lovforslaget har foreligget i en, om jeg saa maa sige, saa raa Tilstand, at der er kommet saa faa Oplysninger frem. Nu fik vi jo i den ærede Ordførers Foredrag en hel Del Oplysninger om mange forskellige Virksomheder, og jeg skal ikke bestride, at de jo kunne være rigtige, det antager jeg, de ere; men de ere spredte, ikke af den Beskaffenhed, at vi egentlig kunne bygge en Lov paa dem. I den Henseende er Udvalget jo ogsaa i Fjor gaaet en anden Vej, idet det har henstillet til Indenrigsministeren at fremskaffe Oplysninger om Arbejdsforhold og Arbejdstid i forskellige Virksomheder, særlig de Virksomheder, som kunne være mere eller mindre sundhedsfarlige. Den ærede Ordfører henpegede paa, hvad der findes i Bilagene til Ændringsforslagslisten til Finanslovsforslagets 3die Behandling, hvor disse forskellige Spørgsmaal, som bleve rejste af Udvalget i Fjor, ere omtalte; men, som man ogsaa kan læse sig til af Indenrigsministerens Skrivelse, ere disse Oplysninger af saa stort Omfang, og et saa stort Maskineri har skullet sættes i Gang, at de ikke have kunnet skaffes til Veje i den mellemliggende Tid, og der menes ogsaa, at en Statistik saa fyldestgørende og omfangsrig, som det er nødvendigt at faa, ikke vil kunne gennemføres uden en Ekstrabevilling, som jo ogsaa er foreslaaet og vedtaget paa Finansloven. Hvornaar vi kunne vente denne Statistik, tør jeg ikke sige, men den vil jo altsaa komme frem.

Det var altsaa disse to Standpunkter, jeg blot vilde pege paa: at Princippet om en Normalarbejdsdag kunne vi ikke gaa med til, medens vi ere villige til at lovgive for Virksomheder, som kunne tænkes at være skadelige eller nedbrydende for Arbejdernes eller for unge Menneskers,

Børns og Kvinders Sundhed. Da det nu er saa sent paa Samlingen, er der vist heller ikke stort Haab om at faa ret meget udarbejdet i den Tid, som bliver os levnet — vi vide ikke hvor længe —, og derfor vil jeg ikke indlade mig paa nogen Detailbehandling af Lovforslaget, men indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Birck: Jeg vil gerne indrømme, at Forslaget i Aar er mere begrænset og mere udarbejdet, end det plejer at være, men det er i alt Fald ikke nok, idet et saadant Forslag jo i Virkeligheden skulde fylde en tyk Bog for at kunne føres ud i Livet. Det har vedblivende den samme Karakter, som det hidtil har haft, nemlig at det i daarligste Fald er en Paradehest og i bedste Fald et noget uartikuleret Krav, hvori der selvfølgelig er noget, som i de fleste Krav, men som i alt Fald ikke er formuleret tilstrækkeligt. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne talte om Humanitet. Jeg er i al Almindelighed ganske enig med det ærede Medlem i, at man skal anvende Humanitet, men jeg tror, at da det her drejer sig om ganske bestemte Industrier, vil det være rigtigt at være ikke blot human, men ogsaa klog, det vil sige undersøge for hver enkelt Industri Vedkommende, i hvilken Grad Humaniteten og Klogskaben kunne gaa op i hinanden.

At Forslaget for saa vidt er noget af et Paradedorslag, viser sig bedst derved, at det højtærede Socialdemokrati stadig fremsætter det saa sent, . . . (*Hyller:* Det er ikke vor Skyld!) Ja, Forslaget er dog først fremsat i Februar . . . at der alene som Følge af denne Omstændighed vanskeligt kan blive en egentlig Debat om det. Det er ikke blot, fordi det er 13de Gang, Forslaget bliver fremsat, at det ikke gaar igennem, men det er ogsaa af den Grund, at det er fremsat saa sent, at selv om vi havde den bedste Villie, kunde det ikke gennemføres.

Der er imidlertid noget rigtigt i dette Forslag, og jeg vil gerne have Lov til, som jeg har gjort for et Par Aar siden, at sige, paa hvilke Punkter jeg anser Forslaget for rigtigt, og hvor jeg for min Part mener, at der kan arbejdes paa det, medens jeg paa den anden Side er ganske klar paa, at i den foreliggende Form vil dette Forslag aldrig kunne blive til Lov og fortjener derfor kun den Skæbne at ende i et Begravelsesudvalg.

Det ene Punkt er det, der angaar Statens Arbejdere. Der vil jeg dog sige,